

Knivskarpe
Nyt skuespil af Mark Ravenhill
polaroid er

MUSIK:

Satyricon, Niunda Heim (FRA ALBUMMET THE FOREST IS MY THRONE),
Sepultura, Tribus (FRA ALBUMMET AGAINST)

FORESTILLINGENS VARIGHED:

ca. 2 timer og 30 minutter inkl. pause

DANMARKSPREMIERE

Aarhus Teater, Studio 8. september 2000

FORESTILLINGSLEDER:Trine Tue

SUFFLI:Anette Walsøe

AFVIKLING LYS/LYD:Bo Høgh Jensen, Silja Rønnøw

AFVIKLING SCENE:Erik Wisler, Anders Djørup, René Nielsen

Scene 1 : Ellens lejlighed
Scene 2 : Lufthavn
Scene 3 : Nadias lejlighed
Scene 4 : Udenfor regeringsbygningen
Scene 5 : Nadias lejlighed

PAUSE

Scene 6 : Ellens lejlighed
Scene 7 : Hospital
Scene 8 : Gade
Scene 9 : Hospital
Scene 10 : Club
Scene 11 : Jonathans kontor
Scene 12 : Ellens lejlighed

Nykredit

MORGENAVISEN
Jyllands-Posten

Café
Noir

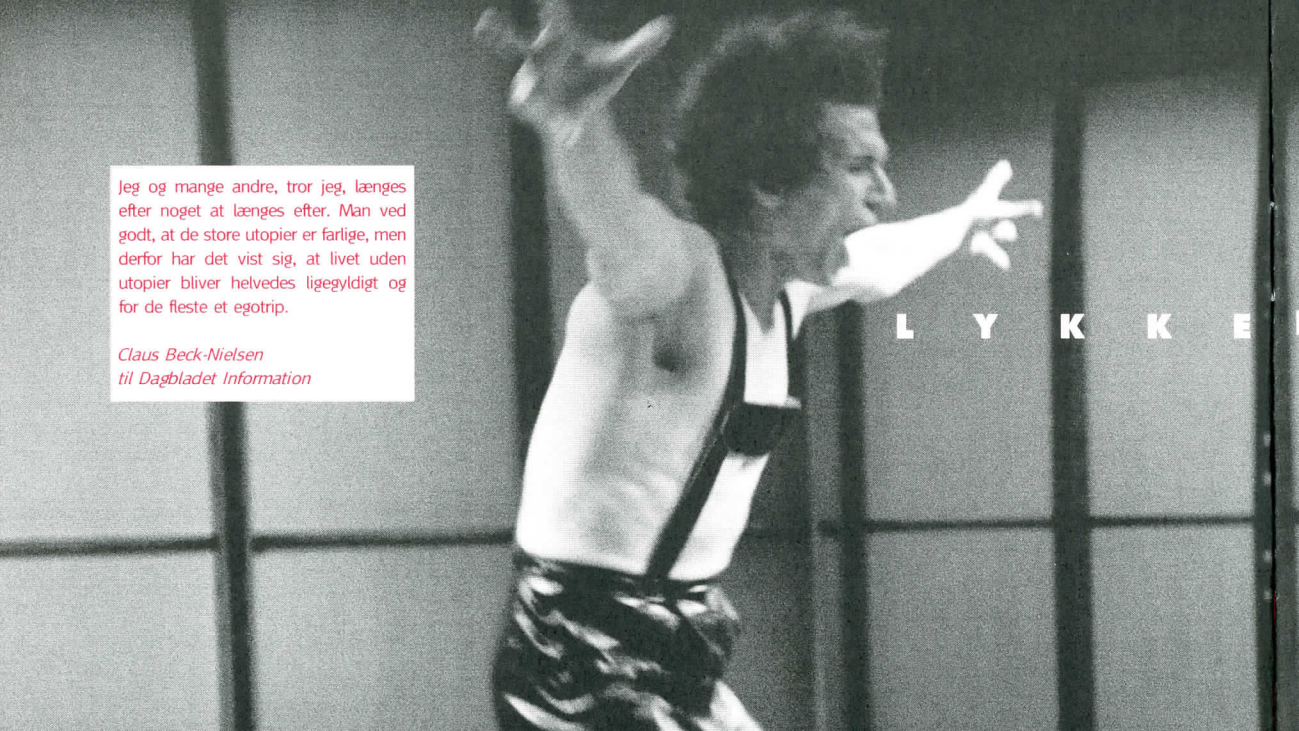
House of
PRINCE

CERES

Martin

Aarhus Teater støttes af Århus Amt

Jeg og mange andre, tror jeg, længes
efter noget at længes efter. Man ved
godt, at de store utopier er farlige, men
derfor har det vist sig, at livet uden
utopier bliver helvedes ligegyldigt og
for de fleste et egotrip.

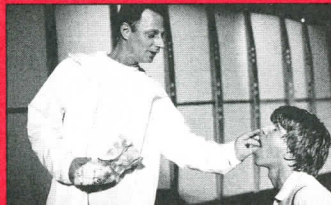
Claus Beck-Nielsen
til Dagbladet Information

L Y K K E

L A N D

Vi lever i en splittet, tilsyneladende ulogisk verden. Vi flyver over kanaler, vi deles i mindre og mindre etniske grupper og fører krig eller gør oprør, og vores vise mænd fortæller os at ingenting egentlig betyder noget. Men det kræver overvindelse og forståelse for en dramatiker at afspejle det i sit arbejde.

Årsag og virkning eksisterer stadig. Vi tager beslutninger hvert minut dagen igennem, som ikke bare indvirker på os selv, men også på omverdenen.

Vi er del af et samfund. Nogle menneskers beslutninger har større indvirkning end andres: skæbnen for et land i Sydamerika eller Østeuropa kan blive afgjort af direktøren for Coca-Cola eller af Bill Gates.

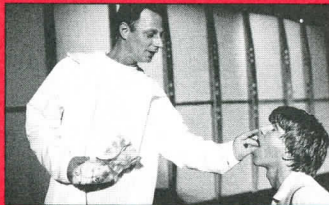
S T R I P

Mark Ravenhill, 1998

L A N D

Vi lever i en splittet, tilsyneladende ulogisk verden. Vi flyver over kanaler, vi deles i mindre og mindre etniske grupper og fører krig eller gør oprør, og vores vise mænd fortæller os at ingenting egentlig betyder noget. Men det kræver overvindelse og forståelse for en dramatiker at afspejle det i sit arbejde.

Årsag og virkning eksisterer stadig. Vi tager beslutninger hvert minut dagen igennem, som ikke bare indvirker på os selv, men også på omverdenen.

Vi er del af et samfund. Nogle menneskers beslutninger har større indvirkning end andres: skæbnen for et land i Sydamerika eller Østeuropa kan blive afgjort af direktøren for Coca-Cola eller af Bill Gates.

S T R I P

Mark Ravenhill, 1998

NY BRITISK DRAMATIKERGENERATION - EN MOSAIK

I de seneste år er der i England opstået en omkiftelig, energisk og meget spændende generation af nye dramatikere, filmskabere, optrædende digtere, komikere og forfattere, hvis radikale brug af ord og sprog har fornyet den britiske kunsts scene, og hvis ry rækker langt ud over Englands grænser. (...)

Teatret har ikke oplevet noget lignende siden midten af 1950'erne, da John Osbornes *Ung Vrede* åbnede sluse til en længe undertrykt bølge af kreativ energi. Den nye generation af skuespilforfattere, hvis værker opsættes i hele verden, nærer en lignende kærlighed til det energiske sprog: Ord som udtryk for den menneskelige tilstand.

*Dr. Michael Sørensen-Jones,
The British Council (1999)*

Hvorfor? Det er det spørgsmål, jeg konstant bliver stillet. Hvorfor er England, der ikke ligefrem er berømt for sit generøse statsstøtte, i stand til at blive ved med at producere nye generationer af dramatikere? I halvtredseme var det Osborne, Pinter og Wesker. I treserne og halvfjerdsene dukkede en ny bølge op med forfattere som Ayckbourn, Stoppard, Storey, Bond, Churchill, Hare, Brenton og Barker. Og nu sidst i halvfemseme, hvor mange lande rapporterer om en fin-de-siècle fommelse af udmattelse indenfor teaterverdenen, markerer endnu en række forfattere sig.

Uanset hvor man rejser hen i Europa, vil man opleve, at skuespil som Patrick Marbers *Closer*, Mark

Ravenhills *Shopping and Fucking* og Sarah Kanes *Blasted* ikke bare spilles men også er genstand for analyser, diskussioner og uenigheder. Hvad, vil folk vide, er den britiske hemmelighed?

Historien har, formoder jeg, noget med det at gøre, at Britisk teater i det tyvende århundrede har været domineret af dramatikeren og skuespilleren: aldrig, som i resten af Europa, af iscenesætteren.

Desuden blomstrer forfattere, når de bliver bakket op. George Devine og Tony Richardson skabte det engelske kompagni på Royal Court i 1955 med det formål at opdage nye dramatikere: den oprindelige ide - der dog hurtigt blev opgivet - var, at prosaforfattere kunne blive overtalt til at skrive skuespil. Men den vigtigste kendsgerning er, at Royal Court altid blev betragtet som 'forfatterens teater': ét, hvis udtrykkelige sigte var at tjene dramatikeren og have tålmodighed med talentfulde mennesker, selv når de - som det ofte skete - faktisk tømte teatersalen. I næsten et halvt århundrede er det vedblevet at være Royal Courts filosofi: skuespillet, iscenesættelsen og scenografien er til for at tjene teksten. (...)

Det er ikke for at male et alt for rosenrødt billede. Men hvis den britiske erfaring beviser noget, er det, at de teatre, der er specialister i ny dramatik, skaber aktivitet. Hvis hver teater-hovedstad i hele verden havde noget svarende til Royal Court, ville tusind blomster stå i flor.

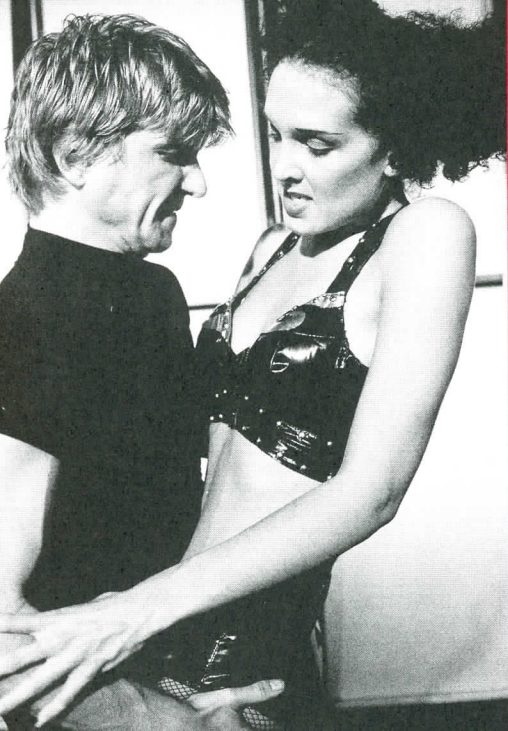
Men en helt ny forfattergeneration har utvivlsomt vist sig i de seneste fem år og er begyndt at gøre sig bemærket. Og Marber, Ravenhill og Kane er kun toppen er isbjerget.

Disse forfattere udgør tilsammen ikke en bevægelse. De er optaget af noget meget forskelligt. Der er også en afgørende forskel mellem de skuespil, der dukker op fra England og fra Irland. Dog har de britiske dramatikere visse kendetegn til fælles. En kærlighed til sprog. En fascination af stærke billeder. En tro på, at der ikke findes noget, som ikke kan vises på scenen. Og vigtigst af alt, måske: en moralsk afsky overfor den verden, de har arvet. Disse forfattere er ikke politiske på samme måde som deres forfædre i 1960'erne. De beskæftiger sig sjældent med institutionernes magt-strukturer, med politiske ledere eller dokumentariske begivenheder. Samtidig er deres værker baseret på en dyb mistro til det samfund, som de lever i.

I mere end fyre år har Royal Court været den nye dramatisks midtpunkt. Men hvis vi gennemgår en kreativ genopståen, tror jeg, det har at gøre med tidens bane: med en dyb forkastelse af firsernes materialisme og med en presserende trang efter at finde ud af, hvordan vi bør leve i de forvirrede, værditomme senhalvfemsere. Hvis man vil tage temperaturen på det moderne England, kan man bare kigge på den nye dramatik.

Michael Billington, anmelder for The Guardian 1999

Oversat af Tine Juhl Sørensen

Jeg tror...jeg tror, vi alle sammen har brug for historier – vi finder på dem, så vi kan holde det ud. Og jeg tror, at for længe siden fandtes der store historier. Historier, der var så store, at man ku' leve hele sit liv i dem. Guds mægtige hånd, skæbnen.

Vejen til oplysning. Socialismens store march. Men nu er de døde, eller også blev verden voksen eller bare senil eller glemsom, så nu må vi selv finde på vores historier. Små historier. Men vi har alle sammen én.

*Citat fra Mark Ravenhills skuespil
Shopping and fucking*

MARK RAVENHILL

Shopping and Fucking, London 1996
international turné 1997

New York 1998

Café Teatret, København 1998

Faust is Dead, London/turné 1997

Mungo Park, Allerød 1997

Sleeping Around, Salsburg 1998

(Sammen med tre andre dramatikere ved teaterfestival om engelsk dramatik)

Kaleidoskop, København 1999

Handbag, London 1998

Some explicit Polaroids, London 1999

Some explicit Polaroids, Aarhus Teater 2000

F U C K

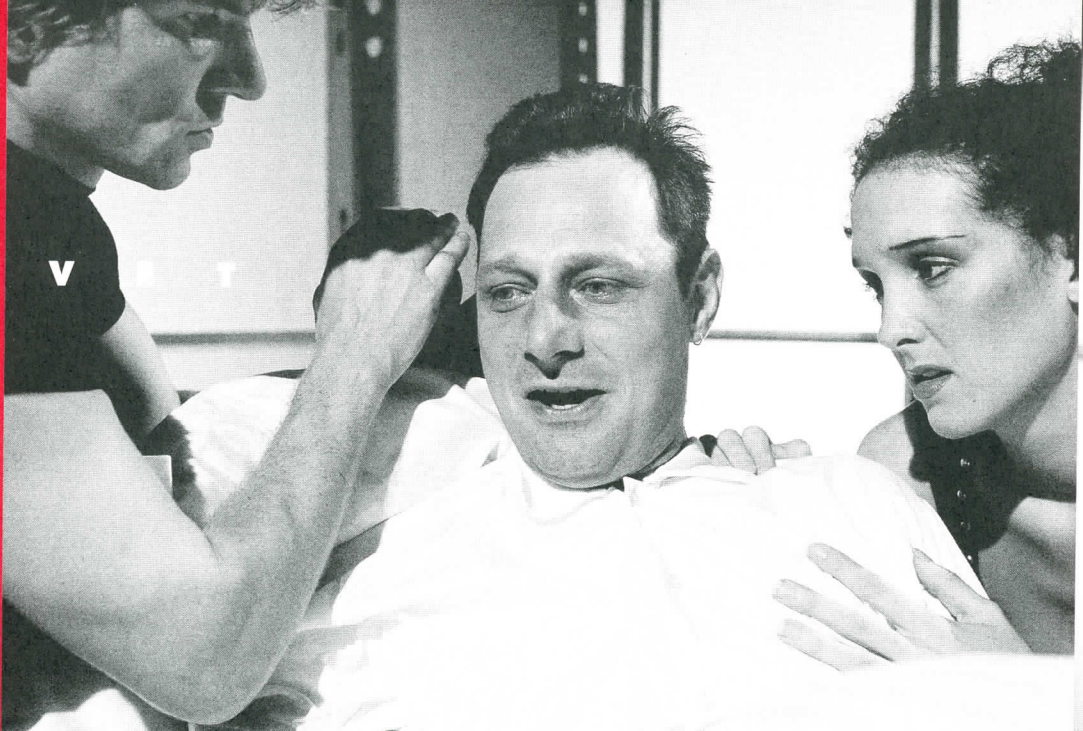
Den eneste måde,
man overlever det
kapitalistiske
samfund, er ved at
udnytte samfundets
overskud til at lave
nogle celler, hvor

L I V E T

man kan lave sine
egne regler...

Man kan ikke lave
om på samfundet.
Det er massivt, og
det kører i sig selv.

*Elektromusikeren
Anders Remmer til
Dagbladet Information*

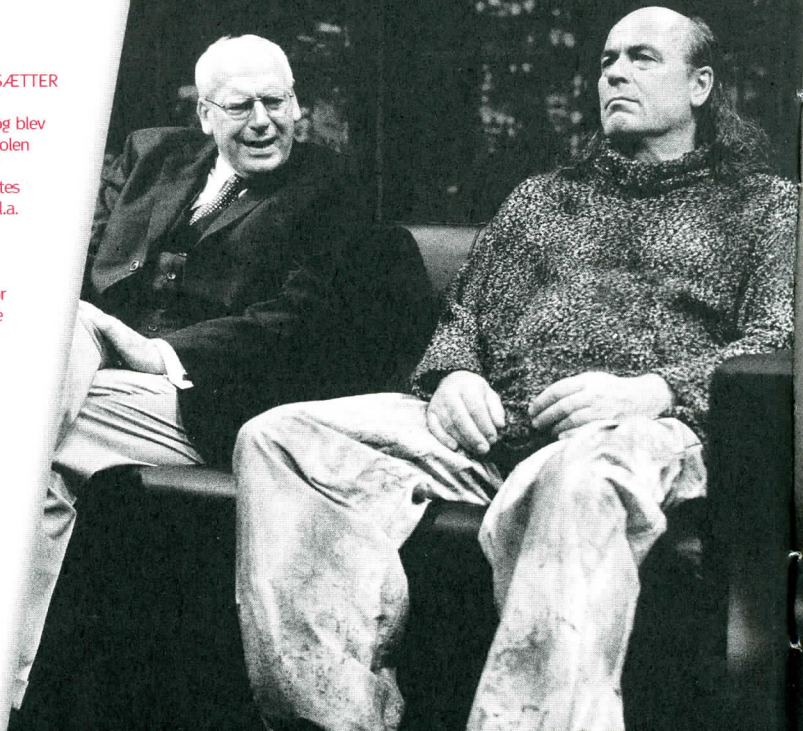
LENNART HANSEN, ISCENESÆTTER

Født i midten af det tyvende århundrede, og blev en snes år senere optaget på Skuespillerskolen ved Aarhus Teater. Debuterede som 3. års elev i *Hans Kohlhaas* på Svalegangen. Det første år herefter tilbragtes som fastansat på Aarhus Teater og der medvirkedes bl.a. i den allertidligste dramatisering af William Heinesens roman *De fortabte Spillemænd*.

Så gik turen til Aalborg Teater, hvis daværende direktør viste sig at være iført både livrem og seler (hvilket ikke klæder teaterfolk), hvorfor turen hurtigt gik videre til Odense Teater, hvor Waage Sandø regerede med adskilligt mere mandsmod og -hjerte. Her blev det til adskillige optrædender de følgende 6 år.

I starten af 1990'erne kom iscenesætterdebut med forestillingen *Den forkerte Side* på Vintapperteatret.

Et par sæsoner senere blev det til iscenesættelse af en opera på Den fynske Opera, *Tragedie* af Vladimir Majakovskij med musik af Karl Aage Rasmussen. *Knivskarpe Polaroider* er således blot den tredje iscenesættelse, men 30 års teatererfaring er forhåbentlig ballast nok til – sammen med 6 begavede skuespillere – at kunne forløse dette velskrevne politiske drama.

MARIANNE JUNGE, SCENOGRAF

36 årige Marianne Junges ballast ligger i tekstillinien fra Kunsthåndværkerskolen i Kolding og scenografilinien på Danmarks Design skole / Skolen for Brugskunst, inden hun debuterede med scenografi og kostumer til *Le Petit Prince* for Vordingborg Ungdomsteater.

Siden 1990 har hun været scenograf på Danmarks Radio, hvor det er blevet til quiz- og underholdningsprogrammer – bl.a. *12 +12*, *Tvekamp*, fast scenograf på *Zig Zag*, *Polterabend*, *Talentfabrikken*, *Rene ord for pengene* og *Den hemmelige tunnel (julekalender)*. Desuden har hun lavet scenografi til bl.a. *Victors Melodi*, novellefilm, *Love and the Games go on* – tennisballet m. Frederik Fétterlein & Kenneth Carlsen, *Musical of the Year*, indvielse af Storebælt, *Ren besked* og *Temalørdag*. Fra 1997 blev Marianne Junge freelance og har siden bl.a. lavet valgstudie for TV2-Østjylland og nyt Nyhedsstudie for TV2 Nord. Marianne har i 3 år stået for det visuelle udtryk på *Latterlig torsdag* for Danmarks Smukkeste Festival i Skanderborg og lavet scenedesign til Michael Leams to Rock's tourné i Singapore & Borneo.

Bare de seneste 2 år har Marianne haft så forskellige opgaver som reklamefilm til Lego & Molslinien, *Davs du – her er dit liv* program til TV2, *TV3-expressen*, *Afrodite Damemagasin* og *Aftenvagt – Nattevagt* for TV2 samt *Falstaff* til Den Ny Opera på Esbjerg Musikhus, *Killer Joe* på Svalegangen samt *Ildofre* på Baggårdteatret i Svendborg.

Vi er trådt ud af kritikens tidsalder. Samfundskritik opfattes efterhånden som ligefrem 'sårende' kritik. Kritik af det bestående, af samfundsforholdene, er ikke længere ønskelig. Kritik betragtes ikke mere som et værdifuldt udtryk for engagement, eller en nødvendig forudsætning for demokrati. Tværtimod opfattes kritik snarere som et fortidslevn fra en totalitær tid, en negativ ånd, der overhovedet ikke er brug for i verden, herefter kaldet *www* – for *nemheds skyld*. Og hvis man skulle betvivle den fornemmelse, kan man nøjes med at tænke over, hvordan massemediernes debatskabende form gradvist er omdannet til tv-konkurrencer for succes, rigdom og skønhed.

Skal udsmidningen af det snavsede – totalitære – utopi-badevand også lukke barnet – samfundssystemets evne til at sætte spørgsmålstejn ved sig selv – ud i kloakken? Er det nuværende *www*-samfund uden evne til selvkritik ikke selv ved at udvikle sig endimensionalt og totalitært? Netop af mangel på en utopi eller naiv drøm, der kan holde kritikken levende?

*Suzanne Brøgger, fra hendes bidrag til
Teknologirådets Årsberetning 1999*

O P R Ø R

&

H A D

S Å R

B A R

A high-contrast, black and white photograph of a person, likely a woman, captured in a dynamic, blurred pose. The person is shown from the chest up, turned away from the camera, with their head tilted back and eyes closed. Their hair is pulled back. The background is dark and indistinct. The overall mood is one of intense movement and perhaps a sense of rebellion or defiance, which is reinforced by the text.

K O N T R A V R E D E

AFDELINGSLEDERE:

SCENE, SNEDKER- OG MALERSAL:....Knud Brodersen

SKRÆDDERSAL:.....Hanne Gissel

FRISØRSALON:Britta Høxbro

REKVISIT:Viggo Bay

TONEMESTER:Kim Engelbrecht

PR & MARKETING:.....Theis Petersen

KONTROL & PROGRAMSALG:Finn Arentzen

TEKNISK CHEF:.....Jens Ravn

DEKORATIONSCHEF:.....Jørn Walsøe

KONTORCHEF:Ralf Rudfeld

SOUSCHEF:Leif Due

TEATERCHEF:Palle Jul Jørgensen

FORLAG:Nordiska Strakosch Teaterförlaget ApS

URPREMIERE:30.sep. 1999 Theatre Royal, Bury St. Edmunds

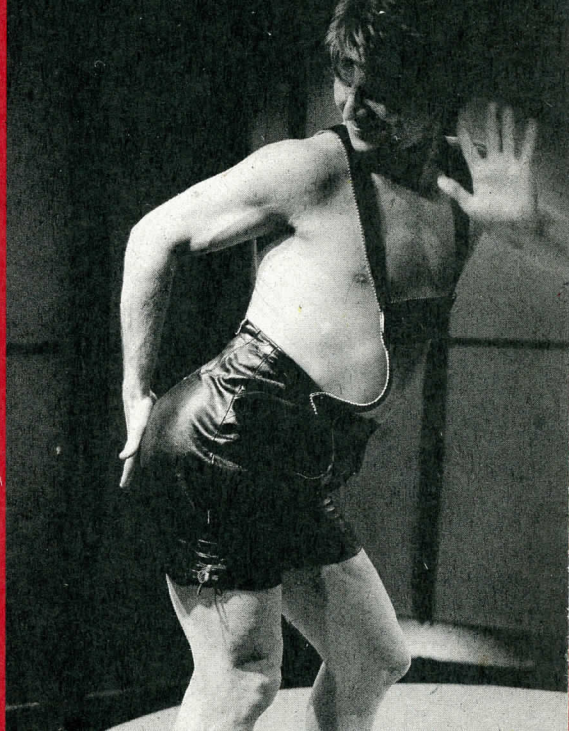
ORIGINAL TITEL:.....Some Explicit Polaroids

PROGRAMREDAKTION:.....Jørgen Heiner, Agnete Krogh og Leif Due

FOTO FRA AFSLUTTENDE PRØVER:....Jan Jul

PROGRAM & PLAKAT-DESIGN:Pacesetters

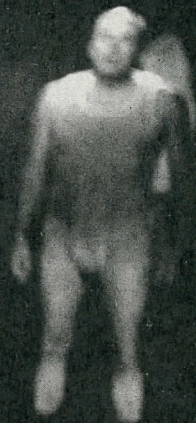
TRYK:Børge Møllers Grafiske Hus

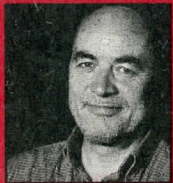

Oversættelse Simon Boberg
Isenesættelse Lennart Hansen
Scenografi & kostumer Marianne Junge
Lysdesign. Niels Emil Larsen
Lyddesign Casper Ravn

Medvirkende

Nick Klaus Wegener
Ellen Dorthe Hansen Carlsen
Nadia Stinne Hedrup
Victor Martin Ringsmose
Tim. Jan Linnebjerg
Jonathan Ejnar Hans Jensen
Dennis Lennart Hansen
Kvindestemme. Anne-Vibeke Mogensen
Mandestemme. Hother Bøndorff

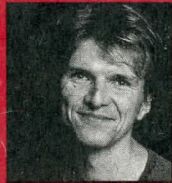
Klaus Wegener
(Nick)

Dorthe Hansen Carlsen
(Ellen)

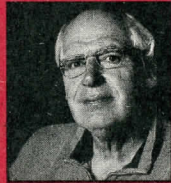
Stinne Hedrup
(Nadia)

Martin Ringsmose
(Victor)

Jan Linnebjerg
(Tim)

Ejnar Hans Jensen
(Jonathan)

Lennart Hansen
(Iscenesættelse)

Marianne Jørgen
(Scenografi & kostumer)